

Κάνουμε πολιτική;

Κάνουμε πολιτική όταν ζητάμε να μάθουμε:

– Πόσα και σε ποιούς χρωστάει η Ελλάδα ή πότε και με ποιό τρόπο θα εξοφληθούν όλ' αυτά που χρωστάει;

– Από ποιούς και γιατί κινδυνεύει ο ελληνισμός;

– Γιατί το 60% των φόρων που εισπράττονται από το ελληνικό δημόσιο κάθε χρόνο, πληρώνονται από τους μισθοσυντήρητους και τους συνταξιούχους αυτής της χώρας;

– Τι τέλος πάντων θα γίνει με τη γηρασμένη και κουρασμένη πολιτική ηγεσία του τόπου, όταν εξακολουθεί στην πράξη να ισχύει το καθεστώς του χαρισματικού ηγέτη και της προσωπικής ιδιοκτησίας των κομμάτων;

– Τι γίνεται με τις μειονότητες και τους ξένους εργάτες στη χώρα μας αυτή τη στιγμή;

– Ποιές είναι οι άμεσες πρακτικές προτάσεις της υπεύθυνης πολιτικής ηγεσίας για τη λύση του κυπριακού και η μακρόχρονη εξωτερική μας πολιτική απέναντι στην Τουρκία και το βαλκανικό χώρο;

– Αν χρειαζόμαστε συναίνεση και ποιού είδους συναίνεση θεωρούν ως προϋπόθεση για την εθνική μας επιβίωση αυτοί που την προτείνουν;

– Πώς βλέπουν οι ταγοί αυτής της χώρας την Ελλάδα στην ενωμένη Ευρώπη;

– Ποιά είναι τα όρια της κρατικής παρέμβασης στην ιδιωτική μας ζωή;

– Τι εννοούν αυτοί που μιλούν για Δημοκρατία, δημοκρατία, «δημοκρατία», και δημο-κρατία;

– Πώς και γιατί η Ελλάδα κατάντησε «ένα απέραντο φρενοκομείο»;

Αν μας πουν ότι μ' όλ' αυτά τα ερωτήματα κάνουμε πολιτική και ότι η επιστημονική έρευνα δεν πρέπει να είναι πολιτική, τότε ας καταργήσουμε τις ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ και ας έρθουμε στο προκείμενο, για να μη κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας.

Γράμμα από τη διεύθυνση